

Overweging Moederdag: zondag 14 mei 2023

Moederdag en het evangelie van vandaag en het thema hebben alle drie ergens wel raakvlakken.

In het evangelie gaat het over houden van, over een helper die komt, over regels om je aan te houden en de woorden als je van mij houdt, hou je je aan de regels en dat er als je van 'mij' houdt, hou ik ook van jou.

Natuurlijk zijn de woorden die opgetekend zijn, die Johannes heeft opgetekend omdat hij ze gehoord heeft zelf of dat ze hem verteld zijn, de woorden van Jezus en hij heeft het over zichzelf en over God. Die God die goedheid is en liefde, die God die ons dankbaar is als we minimaal proberen te leven naar zijn regels.

Maar op deze Moederdag zou je zo ook deze woorden kunnen optekenen over moeders op deze Moederdag.

En natuurlijk in zijn algemeenheid om maar expliciet niet te generaliseren, houden kinderen van hun moeders, in zijn algemeenheid. En omgekeerd houden moeders van hun kinderen, iets dat hun ook veel leed kan berokkenen als die kinderen, net zoals dat Kind van Bethlehem, ook dingen doet waarvan je als moeder je hoofd schudt.

Op deze Moederdag tonen wij aan onze moeders onze dankbaarheid. Als je klein bent vaak met een op school geleerd gedichtje. Later worden die gedichten kleine cadeautjes of bloemen. Dankbaar voor de liefde en de goedheid die moeders ten toon spreiden, ons voor leven. Of zoals gezegd in de openingstekst: God kan niet overal zijn om met liefdevolle handen te helpen, dus dacht hij aan een moeder. En natuurlijk hebben we geleerd van moeders, natuurlijk ook van vaders maar die eren we 18 juni wel met Vaderdag, om ons te houden aan regeltjes. Ik kan me geen huishouden voor stellen waar geen regels gelden. Die regels hebben ons, ieder zoals we hier zitten,

ook al vonden we die wellicht soms onzinning en stompzinnig, gebracht en gemaakt tot wie we nu zijn.

Moederdag een dag om moeder te bedanken. En toen ik erover nadacht, dacht ik bij me zelf maar is het vaak ook niet een echte werkdag voor al die moeders.

Toen we bij ons thuis klein waren moest mam toch voor ons zorgen. Ze kon haar moeder zijn niet een dag uitzetten.

Maar ook later en zeker toen we uitgevlogen waren, onze eigen gezinnen hadden was moeder op die dag de hele dag en vaak de dag ervoor al druk in de weer om voor Moederdag alles een beetje klaar te hebben.

Dat lag natuurlijk ook aan ons, haar kinderen met al onze eigenaardigheden. We waren natuurlijk die dag allemaal op het eten en dan moet je weten dat wij daarin misschien door moeder ook wel verwend zijn. Mij zus wilde geen vlees bijvoorbeeld waar ook maar een grammetje vet aan zat. De een wilde bloemkool met melksausje, de ander juist niet. De een wilde saromapudding de ander weer alleen van Campina. En bij de boordmaaltijd later op de dag was dat exact hetzelfde. Drie soorten boter op tafel, bruin en wit brood, warm vlees met en zonder champions.

Wat een feestdag bedenk ik me nu!

Maar het werd door haar allemaal gedaan uit goedheid, uit liefde, dankbaar dat we allemaal weer fijn samen waren.

Ik denk en bedenk me dat we het ook nog allemaal gewoon vanzelfsprekend vond.

Net zo vanzelfsprekend dat Hem die wij Vader, maar op deze dag nadrukkelijker dan anders, ook Moeder noemen, er zorg voor draagt van het begin dat de Zon op is gegaan vanmorgen.

Natuurlijk zijn we daar blij om, maar ik althans niet, heb dankjewel God gezegd toen ik opstond. Misschien jullie wel!

En als ik terugkijk op de laatste week zal ik best hier en daar, omdat het me beter uit kwam, niet altijd strikt me aan God's regels gehouden.

En toch geloof ik dat God, net zoals moeders dat doen, van hun kinderen houden. Natuurlijk kan een moeder wel eens boos zijn, en misschien zijn sommige moeders door of om wat voor een reden niet in staat om van hun kind te houden, toch denk ik dat diep in hun hart die band, net zoals de band die wij hebben met God of noem hem of haar Eeuwige Aanwezige, misschien wel 'iets', nooit verbroken wordt.

Mogen wij op deze dag onze moeders eens echt de dankbaarheid toe laten komen die ze verdienen.

Maar mogen we ons ook de woorden van Jezus ter harte nemen. Want houden van is je liefde, goedheid en dankbaar tentoon spreiden aan mensen om ons heen:

vandaag is dat aan onze moeders, maar ook aan allen die je vandaag ontmoet.

Zo mogen we op weg gaan naar Pinksteren dat feest van vuur, liefde, van nieuwe geestkracht.

Dat het Zo mag zijn.

Lieve moeder ,

Het is onmiskenbaar dat je van je kind(eren) houdt. Voor geen goud zou je ze ooit op willen geven. Je zou ze altijd boven alles en iedereen verkiezen. Hun ogen, hun woorden, hun geur, hun armpjes rond je nek. Hoe heb je ooit geleefd zonder ze?

Maar jouw leven is wel veranderd nadat ze er kwamen. Stond jij eerst in het middelpunt van jouw leven, nu zijn zij het. Vanaf het moment dat je kind ter wereld kwam, veranderde je hele perspectief. Het eerste jaar sta je namelijk echt helemaal in dienst van dat kind. Er is geen enkele zelfstandigheid en je kind leeft doordat jij hem/haar laat leven. Je reddert wat aan, met borstvoeding, kolven en flessen. Met uitvogelen waar die huiltjes in

godsnaam over gaan. Met heen- en weer lopen om de baby in slaap te sussen, met helemaal kapot gaan van het slaapgebrek...

En net als je denkt de boel weer een beetje op de rit hebt, begint het peuteren. Op de supermarkt-grond-liggen-scènes, woede-aanvallen, de hele dag NEE horen, plots een smaak krijgen qua eten...Oeverloos geduld heb je. Proberen, proberen, vriendelijk doch gedecideerd blijven, grenzen stellen. Al ben je zelf nog zo moe, je kind zal en mag er niet onder lijden.

Ondertussen probeer je het nog een beetje leuk te houden in je relatie, terwijl je af en toe niet weet waar je de fut vandaan moet halen. Als je kind/de kinderen op bed liggen, hoef jij niet zo nodig meer een goed gesprek met je man te voeren, maar wil je eigenlijk alleen nog maar languit op de bank met een lekkere Netflix-serie. Je vriendinnen schieten er ook een beetje bij in, want vroeger ging je om negen uur nog wel eens een wijntje drinken, maar tegenwoordig ben je dan al in slaap gedommeld achter diezelfde Netflix-serie op diezelfde bank.

Lieve moeder, je hebt nogal de neiging om je schuldig te voelen. Dat doen we allemaal. Want we laten nu eenmaal steken vallen en we hadden ons voorgenomen om ons leven op topniveau te leiden. Geen joggingbroeken, geen spuugvlekken, gewoon hetzelfde leven als we hadden, maar dan met 1, 2, 3 of meer kinderen. Zo moeilijk kan het toch niet zijn? Nouou, tja, inmiddels heb je er een heel genuanceerde mening over. Mooi, moeilijk, mooi, geweldig, maar ook lastig en soms een beetje teveel.

Want jij bent toch vaak degene die alle losse eindjes aan elkaar verbindt. Jij bent degene die weet dat er nog een jurk en een overhemd bij de stomerij opgehaald moet worden, dat de kinderen nog maar één onderbroek hebben en dat er vanavond gewassen moet worden, dat er ouders/schoonouders gebeld moeten worden om te overleggen, en jij weet per precies welke vriendjes en

vriendinnetjes binnenkort jarig zijn, en welke cadeautjes daar dan voor gekocht moeten worden.

Maar weet je, je mag weleens zeggen: “Stop. STOP. STOPPPP!!!! Ik heb een beetje ruimte nodig.” En je mag die ruimte ook nemen. Je hebt de neiging om voor altijd door te gaan en je denkt dat je kind/de kinderen niet zonder je kunnen en dat het allemaal veel te moeilijk is om de boel uit te besteden, maar dat is onzin. Ja, het leven draait tegenwoordig meer om je kind(eren) dan om jou, maar dat betekent niet dat je af en toe mag uitzonen.

Dus, dit is je voornemen. Ga wat tijd voor jezelf inlassen. Vraag hulp, bel je ouders of ze een weekendje kunnen oppassen, vraag een vriendin of je kleine daar mag overnachten, laat partner en kind het samen een weekendje rooien en trek er op uit. Laad op. Laaf je aan de stilte. Geniet van een arm waaraan niet getrokken wordt. drink een glas wijn zonder kindergejengel op de achtergrond. Loop een stuk zonder op de toppen van je longen te gillen: “PAS OP!!! NIET OVERSTEKEN!!!!” Laat de ruis in je hoofd neerdalen en haal adem. Als je dit twee dagen lang doet in willekeurige volgorde, garandeer ik je dat je je leven plots van een afstandje kunt bekijken en ziet hoe gruwelijk gelukkig je eigenlijk bent.

Liefs, je dochter Femke